

[Jens Thoft]

sig selv, været bedraget af den debat, der foregik forud for loven om arbejdsmarkedsbidrag i forbindelse med EF-pakken i 1986. Der blev sagt, at vi selv tilrettelægger skatter og afgifter, det kan ingen røre ved, det ville i givet fald kræve enstemmighed. Det er ret beset fantastisk, at der er folketingsmedlemmer, som går rundt og siger, at grundloven står over EF-retten, når vi nu må konstatere, at Folketinget – ved tre behandlinger i fuld overensstemmelse med grundloven og med åbenhed i udvalget, hvor folk har kunnet komme og klage over den lovgivning, vi var i gang med – har vedtaget en lov, som nu er tilsidesat af et direktiv vedtaget nede i Bruxelles bag nedrullede gardiner, hvor vi ikke har haft så meget som skygge af indflydelse. Det er ret beset fabelagtigt.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Hr. Peter Brixtofte sagde her fra talerstolen, at Venstre ville rette sig efter den dom, der var faldet. Mit klare spørgsmål til hr. Peter Brixtofte er så: Vil man tilbagebetale de ulovligt opkrævede beløb, eller vil man ikke tilbagebetale dem?

Jeg ser, hr. Peter Brixtofte markerer, at han ikke ønsker at komme på talerstolen, og så er det jo lidt svært at få en debat med regeringspartiet. Hr. Kim Behnke har også stillet et par klare spørgsmål, men jeg synes i hvert fald, hr. Peter Brixtofte bør svare på, hvordan man vil efterleve den dom, som man står her og siger at man vil efterleve. Mit spørgsmål er altså: Vil man så betale pengene tilbage, ja eller nej?

Gade (SF):

Det er en alvorlig sag, vi i dag behandler, for det første fordi den handler om regeringens evne til troværdigt at vurdere EF-spørgsmål. Det er jo ikke mindst vigtigt nu, hvor vi også diskuterer EF-Union, og vi må konstatere, at regeringen får laveste dumpekarakter; man kan ikke have tillid til regeringens evne til at vurdere EF-spørgsmål.

For det andet handler det om mange penge, 55 mia. kr., og statskassen har allerede mistet 4 mia. kr. Tallene viser dimensionerne i den skandale, vi står med. Derfor skal jeg også på SF's vegne straks tilkendegive, at SF ikke vil acceptere, at det bliver almindelige mennesker, der kommer til at betale for regeringens fejl-

slagne politik, fordi pengene fosser ud af statskassen. SF er naturligvis villig til at sikre, at de penge, staten kommer til at mangle, bliver hentet hjem igen, ikke fra den almindelige skatteyder, men fra den del af erhvervslivet, der scorer gevinster på grund af det opståede kaos.

Ansvar for ambikaoset ligger alene hos regeringen. De forsøg, som regeringen gør på at redde situationen, virker ganske uforberedte. Når vi nu alle ved, at regeringen var advaret af EF-Kommissionen nogle få måneder efter, at ambien blev vedtaget, reelt kun 29 dage efter selve lovens ikrafttræden 1. januar 1988, er det uforståeligt, at der tilsyneladende ikke engang har ligget en beredskabsplan, hvis Danmark skulle blive dømt.

Ens undren stiger og stiger, jo mere man studerer tidsforløbet med åbningsskrivelse fra EF-Kommissionen den 22. maj 1989 og senere Kommissionens sagsanlæg mod Danmark den 17. september 1991. Uduelighed må vel være det nærmeste, man kan komme en karakteristisk af indsatsen, og det kan jo være alvorligt nok, når så mange penge er på spil.

Statsministerens redegørelse lagde vægt på, at beslutningen var økonomisk vigtig, regeringen mener, den handlede ansvarligt, og så var der vistnok noget med, at orienteringen måske kunne have været lidt bedre. Sådant forstod jeg statsministerens redegørelse; det er jo en elendig baggrund at debattere på.

Det rigtig alvorlige i denne sag – i hvert fald for SF – handler om noget helt andet, nemlig om tilliden til det parlamentariske system, om man kan stole på de svar, en minister giver i Folketinget, om det er acceptabelt at fikle og undlade at give de relevante oplysninger, om den moral, der er ved at brede sig – går den, så går den – skal have lov til at vinde i Folketinget, eller om Folketinget nu tager sig sammen og får standset den råd og svamp, der i de senere år har bredt sig herinde. Det handler kort sagt om ministeransvarlighedslovens § 5, der fastlægger ansvar for en minister, der vildleder Folketinget eller fortier oplysninger af væsentlig betydning for Folketingets behandling af en sag.

Tre citater er afslørende for skatteministeren og regeringen. Det første er fra svaret til Folketingets Skatteudvalg, som vi har refereret nogle gange, hvor ministeren siger, at regeringen nøje har overvejet, hvorvidt omlægningen skulle